

være forhindret fra at melde sig med nogen Negres til sine Formænd; han kan ikke behandle Bexlen, som om den er ufyldstgjørende accepteret; den er accepteret, og han samer enhver Negres. Dette forekommer mig at være en Ubillighed. Det er ganske vist, at der ved denne Bestemmelse ikke sker nogen Forandring i den nugældende Bexelret, og den er forsaavidt ikke noget Nyt, men der havde vist været nogen Anledning til, da Bexelloven skulde omskrives, at gjøre nogen Forandring deri. Denne Indvending er imidlertid ligesom de andre, jeg har havt at gjøre imod Loven, ikke af den Natur, at man derfor skulde kunne negte sin Tilstemning til Loven, og jeg kan derfor tiltræde den Ubefaling, som den ærede Ordsfører for Udvalget har givet Loven, idet jeg paa det Barmeste anbefaler den til Thingets uforandrede Vedtagelse.

Justitsministeren (Mellemann): Jeg skal i Anledning af de Bemærkninger, der ere fremkomne fra den ærede sidste Taler, tillade mig nogle Ord. Hvad Bestemmelsen i § 29 angaar, finder jeg, at det i og for sig er en rigtig Tanke, at Vedkommende maa finde sig i, at der afsortes Mellemrenter, fordi han i Birkeligheden faar Betaling før Forsaldstiden. I Principet er det efter min Mening en uomtvistelig rigtig Tanke. Det er heller ikke, saavidt jeg har forstaaet det, dette, som det ærede Medlem egenlig har anket over, men derimod, at den Mellemrente, der saaledes skal beregnes, ved Loven fastsættes ubetinget til 5 pSt., hverken mere eller mindre. Jeg forstod det saaledes, at det nærmest er det, som er Gienstand for Anke. Dertil skal jeg kun sige, at dette Løbs Fastsættelse maa antages at hidvære fra de Handelsmænd, der have været Medlemmer af Kommissionen, og man er vel gaaet ud fra, at det vilde være en overveiende praktisk Fordel at kunne nævne en bestemt Takt i Loven. Hvorvidt det i og for sig er heldigt valgt, at det er blevet fem Procent, tør jeg ikke have nogen Mening om; men jeg antager, at den Ustuelse hos de tre Handelsmænd, som deltog i Kommissionens Arbejde, og som alle Tre havde en udtrakt Erfaring i den Slags Forretninger, at naar man saaledes oversaa samtlige Forhold, ikke blot dette særlige Forhold med England, var det rimeligt at vælge et saadant Tal som fem, dog ikke kan være ganske ubegrundet. For mit Vedkommende kan jeg i alt Fald kun sige dette, at jeg som Ikke-Sagkyndig paa dette Gebet nærmest er henvist til at afviescere ved det, der fra Kommissionens Side er foreslaaet i den Retning. Iøvrigt er jo Forholdet det, at naar den Vedkommende vil vente til Forsaldstiden og ikke vil gjøre sin Ret til at kræve Sikkerhed gjældende, kan det Omtaalte ikke arrivere

ham, saa kan han forholde sig ganske rolig. — Hvad § 35 angaar, skal jeg bemærke, at jeg nok ser dels af de Bemærkninger, der kom fra den ærede Taler, og dels af, hvad der iøvrigt er kommet til min Kundskab angaaende disse Forholds Ordning, at det vist bliver nødvendigt i Forbindelse med Bexelloven og som Følge deraf at foretage nogle Forandringer i Henseende til den Maade, hvorpaa Bexelkursen for Tiden bestemmes paa Kjøbenhavn's Børs; men jeg antager forresten, at de Foranstaltninger, som i den Henseende ville være nødvendige, kunne træffes ad administrativt Vel. Det er imidlertid et Spørgsmaal, som jeg forbeholder mig nærmere at overveie. Jeg tror, at man under alle Omstændigheder vil kunne være enig om, at de Banskkeligheder, der frembyde sig for at faae Bexelkursen fastsat paa en saadan Maade, at denne Paragraph uden Banskkelighed kan anvendes, ikke ere uovervindelige. — Hvad Bemærkningerne med Hensyn til § 56 angaar, kan jeg dertil kun sige, at det jo maa være Bexeleierens Sag at bedømme, om han vil have en eller flere Nødsadressater stillet op eller ikke. Naar han tager Bexelen med Nødsadressaterne paa, synes jeg, man maa sige, at han saa selv har udsat sig for den Ulempe, at, isald Nødsadressaten accepterer, kan han ikke gjøre Indvending paa det Punkt. Den Regel, at blandt flere Nødsadressater, der ere villige til at give Accept, den skal have Fortrinet, ved hvem de fleste Bexelstykbige befries, synes jeg er i og for sig fornuftigt og naturligt; det forekommer mig, at det skylder man de andre i Bexelforholdet interesserede Personer.

Harald Hansen: Med Hensyn til at Renten er bleven fixeret til 5 pSt., skal jeg blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, at i den Tid, Udvalget arbejdede, var Rentefoden gjenemgaaende ualmindelig høi, og det har vist ikke været uden Indflydelse paa den almindelige Opsfattelse af Rentefodens Størrelse, ligesom ogsaa Rentefoden i Sverrig og Norge er noget højere end her. Jeg tror, at en Rentefod af 5 pSt. i Reglen vil være ganske passende for svenske og norske Forhold, men mindre passende for vore. Naar den højterede Justitsminister giver Anvisning paa, at Bexeleieren kan vente, til Bexlen forfalder, er det juridisk berettiget, men kommercielt er det en temmelig daarlig Anvisning; thi det er ikke sagt, at Vedkommende er tjent dermed. Naar jeg har hørt en Bexel og skal bruge den til at betale et Tilværelse med her i Landet eller andetsteds, kan det ikke nytte mig, at han sender mig denne Bexel tilbage, og jeg bliver liggende med den, uden at kunne forlange Sikkerhed for den, thi han vil da forlange anden Dækning istedetfor. Jeg er da udsat for at maatte bære